להקדים רפואה למכה

זה עניין של כמה ימים ופורים מגיע. הילדים כבר מבלבלים את המוח שבועיים, וכל יומיים משנים את דעתם. אתמול החליטו להתחפש לסופרמן, היום לקיפי מרחוב סומסום ומחר לגילס הולגרסן. אבל עם הילדים זאת לא בעיה, כי הם עדיין אוהבים את כל העניין של ההתחפשות.

הבעיה היא איתנו, שבגילנו כבר לא מתחשק לנו להיות רקדנית־בטן מצרית או זמרת־פלמנקו שחורת־שיער, ובכל זאת, החברים שהזמינו אליהם למסיבה בפורים דורשים בכל תוקף לבוא בתחפושות. ואותי אישית זה כבר מכניס ללחץ.

אז הנה פתרון גאוני ממש, תמורת 2.95 ש"ח. חברת פלפוט ייבאה מאנגליה מסיכות. אחרי ששמעתי שפעם "יבאו ארצה סודה מדרום־אפריקה", כבר שום דבר לא מפליא אותי. המסיכות האנגליות הן יפות מאוד, ובגלל זה שרק עכשיו הגיעו ארצה, הן גם מיוחדות. מיכנסיים שחורים, חולצה שחורה, מסיכה — וקדימה, למסיבות ה"תחפושת חובה".

להשיג בכל החנויות למכשירי־כתיבה וצעצועים. ואפילו ברשתות־השיווק.

אמא מודרנית

יום אחד סיפר לי בני בן ה־10, כשחיוך מאוד ממזרי על פניו, שחברו לכיתה הביא לבית־הספר חוברת של פלייבוי מלאה בצילומים של נשים ערומות, ואז כמה בנים, ובני ביניהם, נכנסו לבית־השימוש של הבנים והסתכלו על הצילומים.

הדבר הראשון שעלה במוחי (כאמא מודרנית וליברלית) היה להגיד לו שאין צורך להתחבא

בבית־שימוש ולהסתכל בתמונות בהיחבא, כי אין שום דבר רע בגוף עירום של אשה, וכמובן הוא בהחלט יכול לעשות את זה בבית, לפנייי.

רק יותר מאוחר, כששמעתי אותו אומר לחברו, בקול מאוכזב "אמא שלי מרשה לי להסתכל בפלייבוי", הבנתי איך הרסתי לו הנאה אסורה, גנובה ומתוקה.

יכול להיות שאמא מודרנית זה טעות? בטח יכול להיות!

שרות לציבור

זה באמת ברצינות לגמרי. לכולנו יש הורים. חלק מהם כבר לא כל־כך צעירים, וכבר מפתחים בעיות בריאות מסוגים שונים. בגיל מסויים גם לא שומעים כל־כך טוב, ובעיקר לא שומעים את צילצול־הטלפון.

חברת בזק עוזרת. חברתי שמעה על העזרה הזאת, לקחה טלפון, תעודת־זהות וחשבון טלפון אחרון ואיתם ביחד הגיעה למישרדי חברת בזק ברחוב אינג־גבירול 108, תל־אביב. שם, על המקום, תמורת 11 ש"ח, התקינו בתוך שפופרת הטלפון שבידה מכשיר מיוחד המגביר את קולו של הצילצול, כדי שגם כיבדי־שמיעה יוכלו לשמוע.

מייד היא טילפנה לאמא שלה בחיפה, כדי לבשר לה את הבשורה, אבל יש שעות שאי־אפשר להשיג את איזור חיפה בטלפון — אבל זה כבר לא שייך לעניין.

לידיעתכם.

הלאה ריגשי האשמה

פעם־פעמיים בחודש, בדיוק ב־7 בערב, שהיא שעת ארוחת־הערב בבתים ישראלים ממוצעים, קורה שאני בדיוק באמצע של ספר־מתח, ועוד שלושה־ארבעה עמודים אני אדע מי היה הרוצח או אם גיבורת־הספר תיעתר לגיבור־הספר ותינשא לו, או שהיא תעיף אותו קיבינימט ותברח מהעיר.

בדיוק אז מגיע אליי אחד הילדים ואומר שהוא רוצה אוכל. מבלי להזיז את העיניים מהספר אני מסמנת לו ביד שעוד מעט. אבל הילדים שלי הם ממיפלגת "אוכל עכשיו", ואין להם סבלנות והם מתחילים לבלבל את המוח בקול רם, ואני לא יכולה לקרוא כשיש רעש ליד האוזניים שלי.

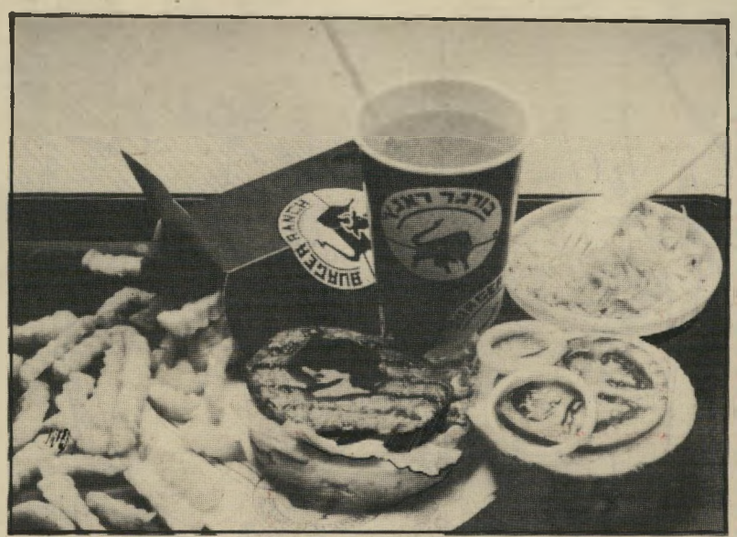

באותן הזדמנויות סיפרותיות אני שולפת מאחד הכיסים 10 שקלים ושולחת את הילד הגדול לבורגר ראנץ' השכונתית, שיקנה לעצמו ולאחיו איזה המבורגר, צ'יפס וסלט. הוא הולך, נהיה שקט בבית, אני ממשיכה לקרוא, הילדים מבסוטים.

הדבר היחידי שלא בסדר בעניין, זה שאחרי המיקרים האלה לא מתפתחים אצלי שום ריגשי־אשמה, ומכאן אני מסיקה מייד שאני לא אמא טובה.

או אנשי הבורגר ראנץ' התחשבו בי, והם פנו אל שתי תזונאיות כדי שינתחו את מרכיבי הארוחה — הכוללת סלט־כרוב, המבורגר אחד בתוך לחמניה, מנת צ'יפס וכוס־מיץ. כל זה, אגב, במחיר 4.60 ש"ח.

התזונאיות עשו מה שעשו, ואז הן דיווחו כדלקמן:

"הארוחה מכילה 576 קלוריות, מהם 11% חלבון, 36.7% שומן, והיתר פחמימות. בארוחה יש גם כמות מספקת של מינרלים, ויטמין סי וסיבים."

לי זה לא מפריע. אולי לכם זה עוזר.

עצה בחינם

מערך יקר,

אל תתחילו לפתח אשליות. ועידת חרות על חרפותיה, גידופיה, המכות והבושה, היא לא תשדיר־שרות למערך. תשכחו מזה.

יכול להיות שאילו אתם הייתם בליכוד וזה היה קורה בוועידה שלכם, הייתם מתביישים. אבל אתם לא בליכוד. ההגיון שלכם זה לא ההגיון שלהם.

יומיים אחרי הוועידה ה"אלגנטית" שמעתי כמה חבר'ה מהליכוד אומרים אחד לשני "המכות רק מראות שאנחנו מיפלגה דמוקרטית". הם גאים בזה. אז מה ייצא לכם, מערך יקר, מכל העסק? כלום! האמינו לי.

אז אם יש לכם תוכניות לנצח בבחירות הבאות, אל תבנו על ועידת חרות האחרונה. היא מביישת רק את העומדים מן הצד, לא את אלה שצריכים להתבייש.

ככה זה בארץ. מכות עוד לא הזיקו לאף אחד. אז שיזיקו לליכוד?

עוד קצת נומי־נומי

הבורסה מתעוררת. איזה אסון. מה היה לנו רע כשהבורסה ישנה שנת־ישרים במשך שנתיים? אפשר היה לבוא בערב אל חברים, לספר קצת רכילויות, לשמוע על הטיול היפה של מישפחת כהן לקפריסין, לדבר דברים שקורים בארצות אחרות, על סיכויי השלום באיזורנו. אפשר היה להתווכח על המאמר האחרון של ארון איקס מעיתון ואי, אפילו לשמוע חוות־דעת על ספר חדש. היו אוכלים קצת תיקרובת ואפילו רואים סרט טלוויזיה ביחד. היה זמן לכל דבר. לא היה צריך למהר. נשים ישבו עם גברים, לפעמים היו מבטים ביניהם. אפשר היה ליהנות מערב אצל חברים.

עכשיו זה יתחיל שוב. נכנסים לבית חברים, אומרים שלום חפוז, נחפים לך ליד כוס משקה, ותיכף ומייד נשים שמאלה וגברים ימינה.

באגף הנשים — מחירי וילונות, סוגי טפטים, צבע השיער החדש של שולה והדיאטה ה־168 של אתי.

מצד ימין, לעומת את, אי־די־בי ירד. הפועלים עלה. גולן־פיירסט עלה רק בשתי נקודות לעומת רפק, שעלה ב־5 נקודות. אצל כלל מחשבים ו לא התגשמו הציפיות והיתה ירידה קלה, לעומת התחזית שאמרה שתהיה עליה קלה. וזאת היא רק ההתחלה. אחרי חצי שעה ישתנו השיחות. באיזור הגברים ידונו במנחם שאכל אותה עם ההשקעה הלא־נכונה שלו, ואיך יהושע היה פרייאר ולא קנה כששמואל אמר לו לקנות, ועכשיו הוא אוכל את עצמו.

לי באופן אישי זה כאילו לא צריך להזיז. אני לא ארוויח מהבורסה אף גרוש, וגם לא אפסיד. אבל מה עם הערבים האירוכים של השיעמום? אז בואו נדבר בשקט־בשקט, ככה אולי בכל זאת הבורסה לא תתעורר.